Svenska Canada-Tidningen

Printed and published every Thursday by The CANADA WEEKLY PRINTING Co., Ltd. a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its office and place of business, 525 Logan Ave., Winnipeg, Man. F. M. DAHL, Manager. 'PHONE A 9011.

Telephone: A 9011.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år i förskott	$2.00
Halvt år i förskott	1.00
Helt år till Förenta Staterna	2.00
Helt år till Sverige	2.00
Halvt år till Sverige	1.50

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registrerat brev som genom Post- eller Express Money Order eller Postal Note. Denna sätten, som ej behöfva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Company, Limited.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adressetoppen.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Äktenskapsannonser, 2 gånger $1.50
Dödsannonser med svart ram och kors .. 1.50
Föreningsannonser, önskas, etc., 50c. per gång å utrymme icke överstigande 1 tum enkel spalt. Betalning för småannonser bör alltid insändas i förskott.

Torsdagen den 20 Juli, 1922.

Inför valdagen

NÄR denna tidning når läsarna, har valresultatet i Manitoba redan blivit bekant. Men i skrivande stund (lördag den 15 juli) är det ännu ej avgjort.

Det är svårt att bedöma ställningen efter resultatet av nomineringarna den 8 dennes. Visserligen uppställde farmarna långt flera kandidater än något annat parti, men därför är det ej sagt, att de skola få en s. k. working majority i nästa legislatur. Det är ingalunda uteslutet att resultatet blir en minoritetsregering, vilket skulle betyda, att provinsen komme i samma politiska kaos, som den varit de sista två åren.

Men kanske ännu troligare är det, att vi få en gruppregering eller en administration, som är sammansatt av två eller flera grupper inom legislaturen. Det är ganska otroligt att något av partierna skola få nog representation för att etablera en partiregering.

Vad arbetarna beträffa, så kunna de ej få in det antal representanter, som de äro berättigade till, på grund av att de splittrat sig. Däremot löpa de ej fara eller åtminstone ej i så hög grad som farmarna att få sina kandidater "utspädda" med utomstående element.

Såsom varande en farmarnas vän vilja vi än en gång liksom förut påpeka, att enligt vår åsikt farmarna vid valet av en del kandidater handlat oklokt. En del av dessa kandidaters namn äro ej nog bärkraftiga och de ha allt för nyligen haft försänkningar i andra politiska läger för att kunna betraktas som verkliga standarbärare för den jämförelsevis unga farmarerörelsen.

Men vad resultatet än blir, hoppas vi, att farmarna lärt sig en läxa av detta val, som kan bliva dem till nytta för framtiden. Vi anse det vara farmarnas dödsdom — åtminstone i detta tidiga stadium av politisk verksamhet — att alliera sig med andra partier undantagandes ko-operation med arbetarna. Det har på andra håll visat sig, att utvidgningspolitik för farmarna alltid fört dem i händerna på politiska lycksökare från det läger, som alltid varit farmarnas värsta fiender. Det progressiva partiet i Canada är idag för ungt att inlåta sig på några farliga förbindelser, ty därigenom löper det fara att förlora sin identitet och senare och därmed sin existens.

Farmarna mer än andra böra vakta sig för de ulvar i fårakläder, vilka av rent egoistiska skäl och med Judastankar i hjärtat nu närma sig dem blott för att, då de med deras tillhjälp kommit till makten, gynna sina egna intressen och svika sina löften, som aldrig varit ärligt menade.

Nya planer om världens avväpning

I DESSA DAGAR sammanträder Nationernas förbund i London. En av de viktigaste frågor, som där skall behandlas, är frågan om allmän världsavväpning enligt en av lord Cecil Robert tillförne framlagd plan, för vilken vi redogjorde i förlidet nummer.

Borgarpressen för att ej säga kälkborgarpressen, talar i entusiastiska ordalag om denna plan och det välvilliga mottagande densamma rönt. Man lovordar lord Robert Cecil för att han utarbetat en internationell politik, i vilken Monroe doktrinen kan inpassas. Förslagsställaren menar nog det allra bästa, men han liksom många andra äro så bundna i gamla fördomar, att han ej kan slita sig lös från falska förutsättningar. Man har ännu ej insett, att det ej går att slå nytt vin i gamla läglar.

Det båtar föga, om avväpningskommissionen inom Nationernas förbund, som inom parantes sagt är byggt på gamla kapitalistiska grundsatser, mottagit denna plan med största hänförelse.

Framsynta män i alla länder inse nödvändigheten av en organisation för att förebygga framtida krig. Men alla äro ej så framsynta, att de ha insett det rätta botemedlet därför. Så länge den nuvarande internationella politiken lever, bo vi alla på randen av en vulkan, vilken närsomhelst kan komma med ett nytt utbrott — d.v.s. nytt krig.

Så länge penningen regerar världen, kan ingen förändring ske. Så länge penningklassen har makt att förtrycka och roffa, så länge komma krig att finnas till. Det finnes intet som så framlockar människans sämsta lidelser som just rovlystnaden och penninghungern.

Nej, låt civilisationen bliva, vad den är ämnad att vara. Gör alla människor likvärdiga och låt folkens förbrödring bliva en verklighet. Först då ha vi en möjlighet att göra slut på förbannelsen kriget. Först då finnes den förutsättning, som är nödvändig för att uppbygga en fredsälskande värld.

En revolution i detta ords verbala betydelse måste komma, innan världen kan ha minsta hopp om varaktig fred och rättvisa för alla.

För vem äro vägarna?

NYTTAN borde ju komma före nöjet. Men så är ingalunda fallet i denna bristfälliga värld. För att råda bot mot detta förhållande i ett speciellt fall höll i dagarna lokalavdelningen av G.G.A. i Ladstock, Sask., ett möte. Man diskuterade där automobilåkning versus marknadsförande av spannmål. Man ansåg där nämligen med rätta, att det var av större betydelse att få sin spannmål till marknaden än att bygga goda vägar för automobilister.

Regeringen i Saskatchewan har gjort sig skyldig till det felet att denna sommar utge en avsevärd summa pängar för byggandet av automobilväg längs järnvägslinjerna. Detta utan att tänka på, att det finnes ett stort antal farmare, vilka bo från 12 till 20 mil från järnväg. Men detta är ej allt. Till på köpet hava de inga landsvägar lämpliga för att köra tunga spannmålslass på utom då marken är frusen. Därigenom förhindras de att sälja sin skörd på fördelaktigaste sätt.

Långt bättre hade det varit att anlägga vägar i norr och söder inom Saskatchewan till municipalsamhällena, vilket skulle ha blivit av osägligt stor nytta för farmardistrikten. Detta hade kunnat göras för en betydligt mindre summa än, vad som utgetts för dessa lyxvägar, ty lyxvägar måste man kalla dem i ett ungt land som Canada.

Sagda lokalavdelning avfattade vid ovannämnda möte en resolution, i vilken de på det kraftigaste protesterade emot detta tillvägagångssätt. Till vad verkan det hava kan.

Svensk standard

EN AKTUELL fråga av vikt för alla industriländer är att standardisera industriprodukterna, d.v.s. ersätta en mångfald tillverkningsformer med ett fåtal som motsvara all normal efterfrågan och vanliga behov. Sveriges industriförbund har tagit denna fråga om hand och, efter samråd med Ingenjörsvetenskapsakademien, Teknologföreningen, Järnkontoret, Pappersbruksföreningen, Maskinindustriföreningen och Elektroindustriföreningen samt handelskammarmötets komité, till regeringen inlämnat en framställning om bildandet av en standardiseringskommission för den svenska industrien.

I skrivelsen hemställes att regeringen ville fastställa redan uppgjort förslag till stadgar för kommissionen och utse ordf. i densamma, så att dess karaktär av opartisk och auktoritativ institution genast från början måtte klarläggas.

Handelsdepartementet, som är särskilt intresserat av frågan, och försvars- och kommunikationsdepartementen, som äro stora konsumenter av industriella produkter, skulle var för sig utse en representant i kommissionen. Övriga ledamöter skulle utgöras av representanter för de institutioner och sammanslutningar inom industri och teknisk verksamhet som i större utsträckning befatta sig med hithörande spörsmål, varjämte även det allmänna konsumentintresset skulle vara företrätt i kommissionen genom ledamöter, utsedda av handelskammarmötets komité. Inalles skulle kommissionen bestå av ett 20-tal medlemmar och kostnaderna för densamma till en början bestridas genom sammanskott av de ovannämnda stiftande organisationerna.

Genom standardisering blir det möjligt att utnyttja såväl material som arbetskraft och industriella hjälpmedel på ett vida effektivare sätt än förut. Följden härav är att industriens produktionskostnader nedbringas och de allmänna konsumtionsbehoven tillfredsställas på ett billigare sätt. Dessutom vinnes större möjlighet för industriföretagen att under tider av minskad avsättning arbeta på lager, varigenom arbetslösheten under dylika tider motverkas.

Jazzvansinnet

DENNA hemska sjukdom griper alltmer omkring sig i hela världen och har även sorgligt nog lagt beslag på Stockholm. Och vi som i vår enfald trott att en dylik "sinnessjukdom" ej skulle kunna vinna minsta fotfäste i en dylik kulturstad. Men lyckligtvis finnes det ej blott fånar i vår gamla huvudstad, vilket följande skildring i en tidning därstädes utvisar:

Nu sveper jazzvansinnet över huvudstaden. Kastrullock, banjos, visselpipor, kattjamare och bilhorn — det är musiken. Kind trycks till kind som fast i flugpapper, skakningar på överkroppen, knyckningar i benen, hottentottgrace — det är dansen. Det börjar redan på förmiddagarna. Att dricka té eller kaffe på vissa restauranger är bara en förevändning. De unga sysslolösa damerna—av hel- och halvvärld — vänta blott på den kakofoniska "musiken". Unga — och även äldre — sysslolösa herrar dito. Det ryska-judiska inslaget är påfallande. Resten är unga commis-voyageurer, jobbare av omisskännligt uppkomlingsutseende och ynglingar av boxartyp (minst sagt). Bland dem försvinner en och annan yngre notarie eller militär, lindrigt torr bak öronen, som måste ha slut på sin pappas pängar.

Men det är värre än; där sitta unga fruar vilka gripits av dansvansinnet och övergivit hem och barn. Hem och barn är så tråkigt! Tacka vet man jazz och shimmy! Mannen är på sitt kontor. Kommer inte hem före sex och den unga frun har ju bara varit ute och hämtat frisk luft. Eller "på kondis". Negermusiken börjar. Den erotiska jakten börjar. Vansinnet börjar. Och fortgår morgon, middag och kväll. Tio tusen stirra rullnen i ögonen. Det gäller att spänna alla krafter, att arbeta, att spara, spara. Om man skall komma igenom dessa tunga tider. Männen med ansvar arbeta till blods och deras vila är fylld av grubbel och bekymmer. Men det händer att deras döttar och hustrur dansa tillsammans med suspekta dagdrivare — dansa, dansa, dansa tills hemmen ruinerats och kraschen kommer. Då gråta de. Det är så dags. Och så likt.

Det finnes en amerikansk medborgare, som till för några dagar sedan aldrig hört talas om, att Amerika är välsignat med en förbudslag. Denne märklige man är Henry Hours, som är bosatt i Smoke Hole-distriktet i West Virginia. Han har hållit på att bränna brännvin i fyrtio år och var upptagen med denna angenäma sysselsättning, då han härom dagen hemsöktes av förbudsagenter. Han blev icke så litet överraskad, då förbudsmännen arresterade honom och lade beslag på hans apparat och hemgjorda. Nu vet emellertid Henry Hours, att det finnes en förbudslag i Förenta Staterna.

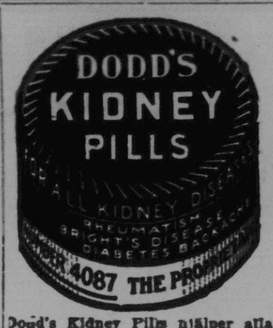

Dodd's Kidney Pills hjälper alla former av njursjukdomar, såsom reumatism, Brights sjukdom, diabetes och ryggvärk. Dodd's Kidney Pills säljas för 50 cents per ask av alla apotekare eller sändas per post vid mottagandet av betalningen. The Dodds Medicine Co. Ltd., Toronto, Ont.

ÅLÄNNINGENS SÅNG

(Vid sångfästen på Åland i midsommar introducerades nedanstående, av John Grandell skrivna och av J. F. Hagfors tonsatta sång, som skall få karaktären av speciell åländsk nationalhymn).

Landet med tusende öar och skär,
danat ur havsvågors sköte,
Åland, vårt Åland, vår hembygd det är.
Dig går vår längtan till möte.
Forngravars kummel i hängbjörkars skygd
tälja din tusenårssaga.
Aldrig förgäta vi fädernas bygd,
vart vi i fjärrled än draga.

Skönt är vårt Åland när fjärdar och sund
blåna i vårljusa dagar.
Ljuvt är att vandra i skog och i lund
i strändernas blommande hagar!
Midsommarstången mot aftonröd sky
reses av villiga händer.
Ytterst i utskärens fiskareby
ungdomen vårdkasar tänder.

Aldrig ha åländska kvinnor och män
svikit sin stam och dess ära;
ofärd oss hotat, men segervisst än
frihetens arvsrätt vi bära!
Högt skall det klinga vårt svenska språk,
tala med manande stämma,
lysa vår väg som en flammande båk,
visa var vi äro hemma.

Regressens period och förödelsens?

Statsminister Hjalmar Branting håller ett märkligt Nobeltal i Kristiania den 19 juni inför en talrik församling.

I det norska universitetets aula i Kristiania höll statsminister Branting av Sverige inför en talrik och representativ församling ett tankedigert tal, vari han bland annat framhävde, att spirorna till förnyelse äro talrika och framtidslovande. Talet återgives härnedan i sammandrag enligt referat i en Stockholmstidning:

Hr. Branting inledde sitt tal med att citera grundbestämmelserna för det Nobelska testamentet, som i fråga om fredspriset angiver att det bör tillfalla män och kvinnor som sökt verka "för folkens förbrödring för avskaffande eller minskning av de stående härarna och för åstadkommande av fredskongresser". Detta "folkens förbrödring", som angiver själva det stora målet, medan de andra punkterna endast antyda några av förutsättningarna därför, har stått som ett ideal för några bland de högst utvecklade andarna sedan årtusenden. Men alla framsteg i vår civilisation till trots vågar väl ingen i dag stiga fram och ge uttryck åt någon förvissning att inom en n ä r a tid det målet gått i verklig uppfyllelse. Visste vi det icke förut, så har världskriget blottat övernog av klyftor och avgrunder mellan nationerna och ytterligare fördjupat dem, och det mödosamma broslagningsarbetet fram över den sönderslitna marken är ännu blott i sin första början. Men hur fjärran det höga målet stundom kan synas vinka, ges det ingen annan väg för den som ej vill förtvivla om mänskligheten än att även efter de gångna årens återfall i barbari på nytt upptaga arbetet för det odödliga idealet: folkens förbrödring.

Talaren ingick härefter på frågan om det nationella i dess förhållande till det internationella och vände sig mot den art av internationalism som underkänner nationernas rätt inom deras sfär och som ytterst syftar till deras utplånande i en kosmopolitisk samröra. Denna internationalism har aldrig varit annat än en karikatyr av den verkliga och den har ingenstädes slagit rot i folksjälen. "Samma arbetare vilka nu missbruka paradoxala uttrycssätt och slunga sitt anatema mot själva begreppet fosterland", skrev en gång Jaures, "skulle resa sig som en man den dag då verkligen den nationella självständigheten vore i fara". Det var profetiska ord, och de bekräftades för övrigt på b å d a sidor om stridslinjen, ty på båda sidor trodde man årligt att ens eget land var det saklöst överfallna. Men just denna djupt rotade känsla för det nationellas betydelse blir sedan förutsättningen och utgångspunkten för den äkta internationaliteten, för en mänsklighet byggd upp icke av fosterlandslösa atomer, utan som fritt förbund av självstyrande nationer.

Många illusioner om hur långt mänskligheten redan skulle ha hunnit ha de senaste åren sett gå i kvav. Men det är icke visst att en kommande tid likväl skall döma de år vi nu genomlevat enbart som en förstörelsens och regressens period. Därtill äro spirorna till förnyelse dock alltför talrika och framtidslovande. Ur krigsårens svåra födslovåndor har framgått ett nytt Europa. Tre stora militärmonarkier ha störtat samman och avlösts av statsbildningar vid vilkas uppbyggande nationalitetsprincipen och grundsatsen om folkens självbestämningsrätt trots alla avvikelser dock ojämförligt mer än förr gjort sig gällande. Vi må förstå att de många folk som först härigenom nått sin frihet och se öppnas en ny och ljusare framtid ej låta blicken dröja enbart vid de lidande med vilka deras frihet köpts. Från våra egna gränstrakter i öster, där vi alla med glädje sett ett fritt Finland födas, ned utefter östersjöns kust med de tre nya baltiska staterna, genom de återuppståndna Polen och Tjeckoslovakien, fram mot sydöstra Europas mer eller mindre omgjorda stater — vilket rikt tillskott i nya utvecklingsmöjligheter på nationell grund till gagn för hela vår världsdel!

I fortsättningen av sitt föredrag framhöll hr. Branting som den andra stora kreditposten på den gångna krigsepokens ansatsen till bildandet av ett Nationernas förbund, där tvister mellan medlemmarna skulle lösas på rättens vägar och icke med den starkares krigiska övermakt. Det är en banal sanning att folkförbundet ännu icke är vad det avsågs att bli. Visserligen kringskäres förbundets förmåga att fylla sin uppgift så länge Amerika förblir borta samt Tyskland och Ryssland ännu hållas utanför. Men bristerna kunna och måste så småningom avhjälpas och förbundet öppnar dock för första gången efter en stor krigisk katastrof perspektiv av fred, samförstånd och rättvisa mellan världens fria och självstyrande nationer. I detta sammanhang påvisade talaren hur grundtankarna hos Alfred Nobel gå igen i själva pakten till folkförbundet.

Likställigheten mellan förbundsmedlemmarna kan självfallet icke upphäva de reala maktförhållandena och de ledande storstaterna komma naturligtvis även inom förbundet att ha avgörandet. Men den formella jämlikheten ger dock de mindre staterna en ställning som de böra och kunna alltmera utnyttja i allmänmänskliga intressens och idealers tjänst. Förutsättningen är blott att de söka så långt som möjligt uppträda i endräkt.

Talaren erinrade om det samförstånd och ömsesidiga stöd de nordiska länderna givit varandra i politiken utåt och framhöll att även övriga nationer, som ej indragos i världskriget, i åtskilligt varit av samma uppfattning som vi samt att det av sig självt växt fram ett samförstånd till gemensamma uppfattningars hävdande mellan dessa krigs-neutrala, vilket tydligt kommit till synes både i Geneve och Genua.

Så länge problemet om återuppbyggandet står i centrum för intresset kommer en gruppbildning efter ställningen till denna fråga att förbli naturlig även inom Nationernas förbund. Och det finns intet skäl varför icke ett samförstånd i vissa speciella punkter skulle visa sig möjligt och gagneligt mellan oss f. d. neutrala och en eller flera grupper som bildat sig eller äro under bildning inom folkförbundet. Med Finland och även de baltiska staterna ha vi häruppe i Norden betydelsefulla kulturella beröringspunkter, lilla ententens stater ha flera gånger företrätt uppfattningar som avvikit från ensidigt utformade stormaktslinjer, och om de sydamerikanska staternas talrika ombud gäller i utpräglad grad detsamma. Alltsomallt: Nationernas förbund är icke ohjälpligt hemfallet, som man stundom ser påstås, att sjunka ned till ett maktlöst bihang till än den ena, än den andra av rivaliserande stormakter. Om vi alla göra vårt bästa att verka för den hjärtanas fred och folkförsoning, som är vår närmaste självskrivna uppgift att främja inom Nationernas förbund, så icke saknas det möjligheter att få gehör, fastän vi isolerade äro var för sig små och föga kunna göra oss gällande bland de högljudda stämmorna i den stora världskonserten.

Slutligen betonade hr Branting den internationellt organiserade arbetarrörelsens betydelse som fredsfaktor. Visserligen förmådde denna icke hindra utbrottet av kriget. Men är det säkert att den nu efter alla fasorna ofantligt mycket mera utbredda arbetaropinionen mot kriget skall i alla situationer visa sig lika maktlös? Den fackliga internationalen i Amsterdam står nu starkare än någonsin och dess par tiotal miljoner arbetare äro en makt att räkna med. Propagandan mot krig och krigsfara fortgår oavlåtligt bland dessa massor och situationen kan om något år mycket väl bli den att när det frågas: vilka ha nu gjort mest för fredssaken i Alfred Nobels anda? svaret kommer att bli: Amsterdaminternationalen.

The Royal Bank of Canada

rekommenderar sina

MONEY ORDERS

som en säker och ekonomisk metod att sända summor upp till $50.

Betalbara utan kostnad vid varje bransch av varje bank i Canada (utom Yukon) och Newfoundland.

$5 och under	3c.	Över $10, ej över $30	10c.
Över $5, ej över $10	6c.	Över $30, ej över $50	15c.

Bland Nordbor i U. S. A.

Lindquist hedras. Till ordförande i Svensk-Amerikas Expositions tredje avdelning vid den jubileums utställning, som hålles i Göteborg nästa år, har utsetts presidenten vid The Travelers Equitable Insurance Company i Minneapolis, Gustaf Lindquist. Avdelningen kommer att upptaga: svenskt farmarliv och lantliv i Förenta Staterna; modeller av svenska gårdar i Minnesota, Iowa, New Sweden o. s. v., likaså fotografiska plåtar av dylika, akvareller, interiörer, svensk fruktodling i Florida och California; svensk industriell verksamhet i U. S. A. och över huvud svenskt arbete här; svenskt privatliv och svenska konst- och boksamlares hem; bilder av nybyggares blockhus och kojor m. m.

Sverige i teten. En amerikansk tidning sade nyligen: "Det finnes mäktigar enationer än Sverige — länder som vilja låta påskina att de äro mera "up to date" än andra — vilka mycket väl borde imitera ett och annat vad Sverige uträttar. Till exempel, officiella rapporter från Stockholm säga, att elektricliteten erövrat en tredjedel av Sveriges odlade areal. Om landet fortfar att elektrifieras i samma tempo, kommer det att dröja endast några få år innan nästan hela landet "bedrives" med elektricitet. De flesta lantbruk å de elektricierade områdena begagna "de vita kolen", och nästan all kraft använd i dessa lantbruks dagsarbeten erhålles från högspänningsledningar vilka omspänna hela sektioner av landet. Amerikaner, giv akt!"

En gammal småländsk fröken, Hedvig Johnson, född i Jönköping den 19 juni 1837, skattade härom dagen åt förgängelsen i det lilla lugna Lindsborg, Kans., där hon alltsedan 1905 haft sitt hemvist. Den gamla ungmön, som egentligen levde för att göra gott åt andra, kom till Amerika 1870, bodde först i Sterling, Ill., därpå i Chicago, senare — år 1901 — i Bosworth, Mo., innan hon slog ned sina bopålar i den lilla svenska lärdomsstaden på Kansas-prärien. Tvenne systrar överleva henne, mrs. Johanna Peterson i Shennandoah, Ia., och mrs. C. J. Marm, bosatt i Lindsborg, Kans., samt systerbarnen, mrs. L. W. Golder, River Forest, Ill., samt Anna och Wilhelmina Marm i Lindsborg, och för övrigt syskonbarn och släktingar i Illinois och Iowa.

"Svensk-Amerikas fader" får fridhem. Den åldrige tidningsmannen och läraren professor N. A. Melin, som länge under sjuklighet och bekymmer bott i Los Angeles, Calif., har i dagarna anlänt till Axtell, Nebr., där han kommer att tillbringa sina återstående dagar på Bethphage-hemmet. Professor Melin är född i Dalarne och var lektor i Härnösand, då han hösten 1875 reste till Amerika för att bli professor i grekiska, hebreiska, filosofi och historia vid Augustana College. I januari 1877 började han utgiva tidningen Skandia. År 1878 återvände han till Sverige, prästvigdes och blev kyrkoherde. Några år senare kallades han till lärare vid Bethany College. I sitt fästtal vid Augustana College den 6 november 1876 använde han för första gången det uttryck "Svensk-Amerika", vilket nu vunnit burskap.

Föreningen för svenskhetens bevarande i Amerika avhöll nyligen sitt årsmöte i första svenska baptistkyrkan i St. Paul, Minn., under ganska stor tillslutning. Inspirerande tal höllos av doktorerna Mauritz Stolpe, John Ekholm, G. A. Andreen och S. G. Hägglund samt av prof. A. A. Stomberg och svenske konsuln i Minneapolis Theophilus Wessen. Sedan ordföranden uppläst sin årsberättelse och sekreteraren föredragit sin och skattmästarens rapport, skredt till val av ämbetsmän för innevarande år, vilket utföll som följer: Ordförande, konsul G. N. Swan, återvald; förste vice ordf., pastorn dr. G. Arvid Hagström, nyvald; andre vice ordf., pastorn dr. Alfred Bergin, nyvald; sekreterare, pastorn dr. S. G. Hägglund, återvald; skattmästare, pastor Conrad Bergendoff, återvald. Mr. Axel Anderson från Minneapolis redogjorde i ett kort anförande för Nordvästernavdelningens verksamhet under den tid han varit dess ordförande.

Carl Larson är rädd för sin A-ugusta. Carl Larson i Rockford, Ill., har varit hjärtängslig under flera års tid för sin hustrus skull, påstår han. Och nu står han inte ut längre. Han vill ha lugn. Han vill bli av med sin A-ugusta. Och det juridiskt riktigt och ordentligt. Paret gifte sig i Chicago i april 1905. Mrs. A-ugusta bor för övrigt kvar i den staden. Mannen Larson har genom advokaten Swan Linskold i vederbörande domstol därstädes begärt skilsmässa från sin hulda maka, vilken han anklagar för följande hemska saker. En gång hade hans A-ugusta misshandlat honom med en sko, då han låg till sängs. I synnerhet klacken hade då gjort djupt intryck på mannen. Mr. Larson påstår också, att hans A-ugustas käraste tidsfördriv var att önskka livet ur honom. Och vid ett tillfälle — påstår Larson — hade hans kära hälft försökt att få honom inspärrad på ett dårhus, för att, som Larson påpekar, komma i besittning av hans egendom. Ja, livet är en strid. Det är så säkert så. Och äktenskapet utgör ingen vidare vapenvila.

Avliden forskare. En obekant norrman avled nyligen i Saranac Lake, N.Y. Av dokument, som han hade på sig, framgick det att han var den internationellt ryktbare vetneskapsmannen, upptäcktsresanden, författaren och föreläsaren Dr. Carl Sofus Lumholtz. Det var ett träget forskareliv som här utsläcktes. Lumholtz föddes i Faaborg i Gudbrandsdalen den 23 april 1851, blev student 1869 och teologie kandidat 1876, var en tid huslärare, men drevs av forskarelust till Australien 1880. Där tillbragte han fyra år bland infödingarna, mest i Queensland, och återvände 1884 med rika samlingar av djur, växter, stenar och etnografiska föremål. Efter att ha hållit föreläsningar om sina erfarenheter utgav han 1888 sin stora bok "Bland människoätare". Därefter reste han till Amerika och höll föredrag, varefter han med den svenske naturforskaren Hartman genomreste norra Mexico. Bland aztekernas avkomlingar i Sierra Madrebergen uppehöll han sig sedan i sju år och återkom med sina samlingar samt utgav om sina upptäckter böckerna "Unknown Mexico" och "New Trails in Mexico". I fjol fick han norskt statsanslag för forskningar i Nya Guinea.

Landets snällaste husvärd svensk. Hans namn är John Swanson och Jersey City, N.Y., är hans hemstad. Där rår han om ett s. k. apartmenthus med lägenheter för 35 familjer. Hans handlingssätt mot hyresgästerna är sådant att han erhållit den amerikanska hederstiteln "Champion Landlord of the United States". Ty först och främst begär han icke högre hyresavgift än $35 i månaden för en lägenhet å 4 rum. Möjligen kan detta sägas om flera husvärdar, men knappast torde det kunna sägas om någon annan, att han icke vill hyra ut någon av sina många lägenheter till någon familj, som icke har barn. Det vanliga är, att värdar vägra att uthyra lägenheter till sådana som ha barn. Han har utlovat $100 årligen till den förste gosse, som födes i hans hus, tilldess denne uppnått 21 år, och $50 till den första flickan under lika lång tid. Dessutom har han byggt ett "garage", med plats för ett 100-tal barnvagnar, så att hans hyresgästers barn där kunna insätta sina vagnar, när dessa icke användas. Mr Swanson, som är 60 år gammal, har själv en talrik familj och är därför välvillig mot sådana, som ha barn, vilka fördenskull ofta mötas av svårigheter att få bostad. Det behöver icke sägas, att lägenheter i hans hus icke behöva stå tomma.

WILSON'S FLY PADS

Döda dem alla och bakterierna också. 10c paketet hos apotekare, specerister och handlande.

UNGA MÄN

som ha lust till att lära känna sig själfva, skulle skriftva efter ett exemplar av N. Rosenberg Co's berömda bok

"LIFVETS HEMLIGHETER"

Boken behandlar lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga synder, deras följder, återbyggande och hur man kan bota sig själf i hemmet, o. s. v., och är i hög grad intressant. Sänden fritt i försegladt omslag till en hvar som på ett postkort eller i bref insender sin adress till den pålitliga läkarefirman

N. ROSENBERG CO., 117 N. Dearborn St., Room 216, Chicago, Ill.